

Szonett a dús időről

Dús idő burjánzik fölém,
elégedettség motoz kazlainkban,
a múltó égi kék sötét szememre lobban,
a délután; a láthatár övéen;

a sárgazöld felizzik és pirossan
jó az est, nyugalmas tompa fény
kihúnyva gyűrűz már estém egén
s fodrozva még a fáradt szemsarokban

álommá pihent, vesző energiák,
a hold csíkosra dőlt redőnyre lép –
suttognak szürkelombu, álombéli fák,

s hullámozó, mély idő, fehérés dáliák
állnak őrt: az ablaktúli rét...
Oly messzi, mély s tapintható az ég!

1963 / WM KGY 2013.4.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)